

церемонии само по дреха, вървѣлъ унтеръ-церемонмайстера. Следъ него оберъ-гофъ-шенка съ сребърна вилица, после нѣколко силни мжже, които носѣли голѣмата торта, защото била много тежка.

Когато поставили тортата дето трѣбвало, за да могатъ всички да я видятъ и снели покривката отъ червено кадифе съ златни крища, всички видѣли, че това е една истинска торта, която можелъ да получи само оня, който е извършилъ истинско добро.

— Ето наградата! — казалъ цартъ. А колкото се отнася до сторенитѣ добри дѣла, то ето и тѣхъ. — И веднага секретартъ, който винаги държи въ тайна всичко, което другитѣ отдавна знаятъ, прочелъ онова, което ние сжщо знаемъ.

— Мъничкий, Луппъ, — казалъ Татко-Сладко, — ела тукъ!

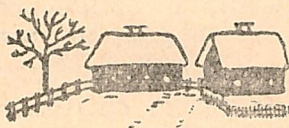
— Виждате ли, — казалъ Луппъ, — какво значи да направишъ нѣкому добро съ смѣтка. Винаги ще спечелишъ, — и се приближилъ до Татко - Сладко.

— Ти, — казалъ цартъ, — направи една лоша сдѣлка. Загуби шестътѣхъ си левчета и нѣма нищо да получишъ отъ насъ.

единъ измамникъ, съ когото не бива да се има нищо общо, защото е лъжецъ.

— Малкиятъ Кинъ, — казалъ Татко-Сладко — е лошо момче. Какво му струваше да вдигне добрия дѣдо Власъ, да го заведе въ кжщи и му занесе едно ведро вода. Той и на това не се реши скоро. И не е тукъ. Не иска да получи най-голѣмата торта. — Толъ, ела! Тортата е твоя. Защото ти имашъ истинско добро сърце, което самѸ, леко и свободно, на познатъ и непознатъ прави добрини. Тя е твоя, защото ти направи сжщинска добрина, като спаси не само Жанъ и децата му отъ страшна смъртъ, но спаси въ него и най-хубавото, което всѣки има — спаси и самия човѣкъ!

Щомъ казалъ това, всички станали отъ мѣстата си и викнали: „Да живѣе справедливостъта и нашиятъ дабъръ царъ Татко-Сладко първий сортъ!“ Дамитѣ замахали кърпички и отъ радост по очитѣ имъ бликнала сладка вода, сладкаритѣ заудрѣли съ меднитѣ тенджерки, отъ които се разнесла великолепна музика.

Иди си, отъ дето си, дошелъ!

Луппъ се обърналъ и тръгналъ, мърморейки подъ носа си, че Татко - Сладко е